

Han Bekkers

Reis van de feniks

Over ondergang, karma en verlossing

1 Lindenlaantje

I

Hier, midden op Lindenlaantje 7 voor de deur van het rietgedekte eenzame huisje, besloot ik, in de armen van mijn geliefde, een nieuw leven te beginnen. Ik besepte toen niet dat niemand zomaar opnieuw kan beginnen, zelfs niet als je pasgeboren bent. Ons voorgaande leven blijft ons immers, net als alle voorafgaande levens, vergezellen op ons levenspad en ons steeds weer voor de keus stellen onze eigen waarheid of de waarheid van anderen te leven, zonder altijd onze waarheid te kennen. Een leven zonder verleden bestaat alleen maar in sprookjes, althans voor de prins, want de prinses wordt juist door de prins bevrijd van haar verleden, zodat zij zich, beschermd tegen de boze buitenwereld, helemaal kan wijden aan de liefde voor haar prins. En, hoewel het leven soms een sprookje lijkt, kan de bittere werkelijkheid gelijktijdig met het bleke ochtendgloren door de kieren van het leven onverwacht binnendringen. Dan is het sprookje uit en moet het perspectief van een vervulde toekomst vanaf de bodem opnieuw worden gegenereerd.

Die zonovergoten dag echter dacht ik alleen maar aan de liefde, die op dat moment mijn hele toekomst vulde. "Ik houd van je", fluisterde ik en David keek me met zijn diepbruine ogen, waarin zich de eeuwigheid weerspiegelde, liefdevol aan. En zo stonden we stilzwijgend in dat ene moment van eeuwigheid, voorbij alle tijd en alle plaats. Ik kustte zijn warme lippen in dat gouden moment van de eeuwigheid tot het verlangen dat deze kus eeuwig kon duren mijn bewustzijn uit de eeuwigheid rukte en ik bedremmeld voor hem stond, me bewust van de zachte regendruppels die ons besproeiden. Dat was het einde van het sprookje, ware het niet dat sprookjes tot in het oneindige herhaald en uitgevonden kunnen worden, waarmee ook het leven oneindig vaak opnieuw kan worden beleefd. We keken glimlachend naar elkaar en naar de onzichtbare regendruppels die zich onverklaarbaar vrijmaakten uit de grijze lucht die een seconde geleden nog stralend blauw was en waarin een heldere zon ons zo verwarmde. Hoe lang hebben we zo gestaan midden op het Lindenlaantje, ons niet bewust van tijd en plaats? Ik rilde, hij nam mijn hand in de zijne en langzaam liepen we het laantje uit, zonder enig besef van reden of doel. Ik had pijn aan mijn voeten, een klam onbehagen nam bezit van me, zag hoe mijn geliefde onaangetast met zijn zachte, zorgzame blik naast me liep en realiseerde me dat ik een andere wereld was binnengegaan waarin we niet meer samen waren. Hij zag mijn verwarring, tilde me op en droeg me verder. Ik was blij met zijn sterke armen waarin ik me veilig kon voelen en ontspannen legde ik mijn

hoofd tegen zijn schouder, vol vertrouwen in onze liefde. Ik was in de armen van mijn geliefde David opnieuw geboren.

II

Met het vertrek van David naar zijn Shambale is de verandering van mijn leven begonnen, een transformatie waarin ik mezelf zelfs niet meer zou herkennen. Ongetwijfeld was ik reeds lange tijd zwanger van de verandering die vanaf mijn jongere jaren een sluimerend bestaan kende, tot de geboorteweeën van een nieuw leven begonnen. Het zaadje van mijn nieuwe leven was al vele jaren eerder geplant toen ik de liefde herkende in de ogen van mijn David. De veranderingen vonden onmerkbaar plaats, in kleine stapjes, gebeurtenissen die me toen weliswaar verrassend leken, maar niet ongewoon, maar allengs ingrijpender, tot ik in pure wanhoop onvermijdelijk de stap zette om nu ook zelf bewust de verandering in mijn leven te verwelkomen en oude gewoonten achter me te laten. Nu ik terugkijk begrijp ik wat er toen gebeurde, en verbaas me over mijn blindheid en naïviteit. Ik leefde zo lang een onbewust leven, dat meer over-leven was omdat ik geen benul had waar mijn verantwoordelijkheid begon of waar de onzichtbare macht van mijn autonome en onbewuste programmering eindigde. Dat onbewuste is niet alleen het dubieuze product van mijn traditionele, maar vrije, opvoeding, mijn onverwerkte ervaringen en mijn ongeleefde verlangens, maar evenzeer van mijn familiegeschiedenis, van archetypische inprentingen en mythische achtergronden die onze zielen met elkaar verbinden.

Op het moment dat ik me eindelijk gewaar werd van de veranderingen in mijn leven, sloeg de angst voor mijn onbekende toekomst me om het hart. Ik verlangde nu al naar de tijd voor de veranderingen zich aandienende, de zekerheden en gewoonten die zoveel comfort hadden gegeven. Ik was de radeloosheid vergeten die mijn jongere leven zo kenmerkte. Om toch ergens houvast te vinden begon ik een hopeloze zoektocht met vele cursussen, bijeenkomsten, losse activiteiten en probeerde zelfs mijn vroegere werk als antropoloog, toen ik nog niet zo in beslag genomen werd door mijn drie kinderen, weer op te pakken, echter met een burn-out als resultaat, wat me alleen maar dieper in de problemen bracht.

Nu zie ik dat deze afbraak van mijn leven nodig was om me te bevrijden van de drukkende lasten van mijn verleden en een nieuwe weg te vinden los van de wegen die mijn voorouders hebben gelopen en in gijzeling hielden.

(...)

Meer lezen? Stuur me een email naar info@hanbekkers.nl en je krijgt het meer informatie.